

[Grethe Philip.]

svarende skal sætte deres forbrug ned. Jeg gætter på, at det er problemstillinger, som både finansministeren og økonomiministeren ser meget klart, men det er også betragtninger, der må lægge en vis dæmper på vores optimisme her i dag.

Ser vi på de enkelte modeller, så har vi i det radikale venstre den opfattelse, at den meget kostbare model C med de indkomstbestemte ydelser til sin tid og de meget store indbetalinger i de kommende år bygger på tanker, der hørte en tidligere tid til, hvor vi gennemgående var mere optimistiske. Vi vil ikke for altid tage afstand fra den. Der kan jo komme en tid, hvor den kommer ind i billedet igen, men indtil videre mener vi ikke, det kan være aktuelt politik.

Vi må i vores overvejelser særlig lægge vægt på model A, men vi må gøre os klart, at der er ikke nogen af de problemer, der i rapporten lægges frem, som kan løses helt til bunds i et hurtigt snuptag. Ligeegyldigt hvor vi griber ind, må vi gøre det med sigte på et mål, men gøre det i et langsomt tempo.

På den anden side er det klart, at hvis vi kombinerer en udbygning og omlægning af model A, altså af det nuværende system, med en udbygning af en pensionsordning, der i hvert fald i vigtige henseender svarer til den nuværende ATP-ordning, så har vi dermed visse muligheder for at forbedre pensionerne for de nuværende pensionister. Jeg tænker på, at hvis vi forhøjer pensionsindbetalingerne á la en ATP-ordning, ja, så gennemtvinger vi jo derved i nogle grupper en større opsparring og giver derved aktuelt visse muligheder, visse forbrugsmuligheder til andre grupper.

Ser vi på de enkelte punkter inden for model A, hvor man kunne tænke sig en ændring eller en udbygning, så synes jeg, vi med beklagelse må sige, at flere af de tanker, der er lagt frem i rapporten, og som ministeren også nævner i sin redegørelse, har en tendens til mest at hjælpe de pensionister, der har visse indkomster, ja, endda også pensionister med betydelige indkomster. Det gælder ikke mindst tanken om fuldt ud at indregne pensionstillægget i grundpensionen. Et sådant forslag giver jo ikke de mennesker, der i forvejen har det fulde pensionstillæg, noget som helst ekstra. Det er vel ikke helt tilfældigt, at det netop er dette forslag, som det konservative folkeparti er så umådelig interesseret i. Vi har igennem

de senere år kunnet finde en fælles linje sammen med det konservative folkeparti, men når man her, ganske vist i lighedens navn, taler så varmt for pensionstillæggets indregning i grundpensionen, så er det jo noget, der giver fordele hele vejen op i systemet, altså også i de meget velstående grupper, og det er noget, vi derfor må tage med visse modifikationer.

På den anden side må vi også sige, at pensionstillægget i den udformning, det har fået, og ikke mindst sådan som det har udviklet sig, har skabt os overordentlig store problemer, og vi har haft meget svært ved at få befolkningen til at forstå, hvad der egentlig lå bag ved det. Vi må vel også sige, at der har været visse sammenstød mellem aftrapning af pensionstillægget, stigende skatter og aftrapning af andre sociale ydelser, der har været af en sådan art, at det må siges at have været groft urimeligt over for dem, det er gået ud over. Derfor er vi i det radikale venstre positive over for en vis begrænset indregning af pensionstillægget i grundpensionen, men vi erkender, at selv en sådan indregning ikke giver noget i bunden, og derfor må det for os være en forudsætning, at det kombineres med, at man giver nogle øgede ydelser til de folkepensionister, der ikke vil få glæde af en sådan indregning af pensionstillægget. Her ser jeg visse muligheder i forslagene om en boligstøtte, idet man efter min mening udmærket kunne tænke sig en sådan boligstøtte udformet på en måde, så det i særlig grad hjalp de pensionister, der var svagest stillet. Det ville i hvert fald på forhånd have vores sympati.

Vi har også en vis principiel sympati for forhøjelse af ægtefællepensionerne, således at de for hver af ægtefællerne kommer op på størrelse med, hvad den enlige har. Jeg synes nu nok, at man i nogen grad har overdrevet disse hensyn til, at hver af ægtefællerne skulle føle sig som en selvstændig person. Der har ligesom været lidt kvindepolitik i det, som jeg egentlig synes har været lidt misforstået, for ægtemanden har jo også ulempen ved, at ægtefællerne får mindre end det dobbelte af den enlige. Jeg har egentlig ikke megen lyst til at gå ind i diskussionen på den led. At disse gamle pensionister skulle føle en vældig lyst til enten at lade sig skille eller finde sammen med en anden på et sent tidspunkt uden at gifte sig, tror jeg ærlig talt ikke der er ret meget om. Der er nogle få, der gør det, men det vejer ikke til i mine betragtninger.